

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 140/2023-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **JUDr. Rudolfa Krutého, PhD.**, súdneho exekútora, Záhradnícka 60, Bratislava, IČO 37 929 810, právne zastúpeného spoločnosťou LÖWY & LÖWY s. r. o., Slowackého 56, Bratislava, IČO 47 236 230, v mene ktorej koná advokát JUDr. Jakub Löwy, PhD., LL.M., proti rozhodnutiu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 32 D 12/2022-101 z 11. januára 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 17. februára 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší správny súd“ alebo „disciplinárny senát“) č. k. 32 D 12/2022-101 z 11. januára 2023 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Sťažovateľ tiež žiada, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutie najvyššieho správneho súdu zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojeného napadnutého rozhodnutia vyplýva, že sťažovateľ vykonávajúci činnosť súdneho exekútora bol Okresným súdom Nové Zámky (ďalej len „exekučný súd“) 20. februára 2018 poverený vykonaním exekúcie, a to vymoženia uloženej povinnosti zaplatiť finančnú sumu s príslušenstvom a trovy exekúcie proti povinnému [REDACTED] (ďalej len „poručiteľ“). Sťažovateľ 23. mája 2018 vydal upovedomenie o začatí exekúcie, ale zásielka adresovaná poručiteľovi sa vrátila s tým, že adresát zomrel. Dňa 29. júna 2018 bolo sťažovateľovi doručené osvedčenie o dedičstve po poručiteľovi, v ktorom bolo uvedené, že všeobecná cena majetku poručiteľa je v sume 10 081,65 eur (uvedená tiež celková výška dlhov poručiteľa a výška predĺženia) a dedičstvo nadobúda [REDACTED] (ďalej len „povinná“). Exekučný súd uznesením

z 5. februára 2020 rozhodol, že do exekučného konania na miesto poručiteľa vstupuje jeho dedič, ktorým je povinná. Exekučný súd v odôvodnení okrem iného uviedol, že „v predmetnej exekúcii došlo k prechodu práv a povinností na dediča, ktoré smrťou povinného nezanikajú, ale okamihom jeho smrti prechádzajú na dediča postupom vyššie popísaným a veritelia môžu od dediča žiadať uspokojenie svojich pohľadávok a to len do výšky nadobudnutého dedičstva“. Sťažovateľ 6. septembra 2021 doručil povinnej upovedomenie o začatí exekúcie. Dňa 7. októbra 2021 vydal príkaz na začatie exekúcie a následne 20. októbra 2021 exekučný príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke povinnej, v ktorom prikázal banke pripísať na jeho osobitný účet sumu 27 902,50 eur. Povinná 5. novembra 2021 doručila sťažovateľovi vyjadrenie, že ako dedič zodpovedá za dlhy poručiteľa len do sumy 10 081,65 eur, nemá prístup k svojmu účtu, pričom vychováva dve maloleté deti a má zablockované rodinné prídavky a sirotské. Sťažovateľ 10. novembra 2021 požiadal povinnú o zaslanie príslušných dokladov a po ich doručení odblokoval 16. decembra 2021 na účte povinnej v banke prostriedky nepodliehajúce exekúcii. Na osobitný účet sťažovateľa bola v období od 19. novembra 2021 do 24. novembra 2021 pripísaná z účtov povinnej celková suma 14 532,02 eur. Sťažovateľ 24. januára 2022 zrušil exekučný príkaz z dôvodov hodných osobitného zreteľa a prikázal bankám odblokovať účty povinnej. Sťažovateľ listom z 26. januára 2022 oznámil povinnej, že po vykonaní kontroly exekučného spisu bolo zistené pochybenie zamestnanca sťažovateľa, za čo sa ospravedlnil a preplatok v sume 4 450,37 eur poukázal na účet povinnej.

3. Na základe podnetu povinnej zo 14. decembra 2021 ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „navrhovateľka“) 25. mája 2022 podala na najvyššom správnom súde návrh, ktorým sa domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by disciplinárny senát uznal sťažovateľa ako súdneho exekútora vinným zo spáchania závažného disciplinárneho previnenia podľa § 220 ods. 2 Exekučného poriadku, a uloženia disciplinárneho opatrenia, a to peňažnej pokuty v sume 900 eur.

4. Dňa 21. júna 2022 sa sťažovateľ vyjadril k obsahu disciplinárneho návrhu. Uviedol, že pokiaľ v predmetnej veci existujú rôzne interpretačné postupy (otázka viazanosti súdneho exekútora výškou dedičského podielu stanoveného v osvedčení o dedičstve alebo nie), tieto nemôžu byť na ujmu disciplinárne obvineného. V tomto smere poukázal na to, že predmetom dedenia, ako aj osvedčenia o dedičstve bol aj trojizbový byt, ktorému notár ako súdny komisár stanovil hodnotu v sume 5 250 eur, čo považuje za zjavne podhodnotenú cenu. Sťažovateľ zároveň uviedol, že aj ak by najvyšší správny súd zastával názor, že došlo k porušeniu povinnosti, čo poprel, tak toto konanie nemohlo naplniť znaky disciplinárneho previnenia, a to vzhľadom na absenciu materiálnej protiprávnosti jeho konania. Konanie, ktoré sa mu kladie za vinu, nenapĺňa požadovaný stupeň spoločenskej nebezpečnosti, pričom poukázal na skutočnosť, že povinnej boli peňažné prostriedky nad rozsah hodnoty dedičstva poukázané na jej účet už 26. januára 2022.

5. Dňa 11. januára 2023 na ústnom pojednávaní právny zástupca sťažovateľa poukázal na vyjadrenie k disciplinárnemu návrhu a zdôraznil, že sporná otázka týkajúca sa hodnoty dedičstva mala byť vyriešená v konaní o návrhu povinnej na zastavenie exekúcie, pričom o možnosti podania takéhoto návrhu bola povinná poučená v liste sťažovateľa z 10. novembra 2021. Sťažovateľ dodal, že bežne vykonáva exekúciu len do výšky nadobudnutého dedičstva, avšak v danom prípade

poverený zamestnanec zle zaevidoval osvedčenie o dedičstve, pričom ak by toto bolo zaevidované správne, bola by vymáhaná suma len do výšky nadobudnutého dedičstva. Chyba pri zaevidovaní osvedčenia o dedičstve nebola pritom zistená pri vybavovaní listu povinnej (z 5. novembra 2021) zrejme preto, lebo tento list vybavoval zamestnanec, ktorý osvedčenie o dedičstve zle zaevidoval. Sťažovateľ zistil chybné zaevidovanie až 24. januára 2022 pri kontrole v súvislosti s vyjadrovaním sa Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) k podaniu povinnej zo 14. decembra 2021. Sťažovateľ zároveň uviedol, že upovedomenie o začatí exekúcie nebolo porúčiteľovi doručené, avšak následne po rozhodnutí exekučného súdu o pokračovaní v exekúcii s povinnou bolo jej doručené upovedomenie v nezmenenej pôvodnej podobe, pretože „*takáto bola prax*“.

6. Najvyšší správny súd napadnutým rozhodnutím sťažovateľa uznal vinným z popísaného skutku, pretože zavinene porušil povinnosti súdneho exekútora vykonávať činnosť podľa zákona čestne, zodpovedne a svedomito, s odbornou starostlivosťou, využitím všetkých svojich skúseností a odborných vedomostí vyplývajúcich z § 29 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku v spojení s § 61a ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 a § 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čím spáchal disciplinárne previnenie podľa § 220 ods. 1 Exekučného poriadku, a uložil mu disciplinárne opatrenie formou peňažnej pokuty v sume 650 eur.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces nedostatočnosťou odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho správneho súdu a jeho arbitrárnosťou spočívajúcou v aplikácii dotknutých ustanovení právnych noriem, ktorá popiera ich účel a zmysel. V podstate, opakujúc svoje námietky prednesené vo vyjadrení k disciplinárnemu návrhu a na ústnom pojednávaní, argumentuje tým, že:

- a) najvyšší správny súd sa nevysporiadal s právnou kvalifikáciou konkrétneho skutku a nereagoval na právnu argumentáciu sťažovateľa, ktorá spochybňovala, či skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, je vôbec disciplinárnym previnením;
- b) najvyšší správny súd neuviedol žiadne rozhodnutia najvyšších súdnych autorít a neodôvodnil, na základe akej interpretácie § 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 61a Exekučného poriadku dospel k záveru, že sťažovateľ nemohol vykonať úkony smerujúce k postihnutiu majetku nad rámec všeobecnej hodnoty dedičstva určenej osvedčením o dedičstve;
- c) žiadny právny predpis neupravuje viazanosť súdneho exekútora osvedčením o dedičstve a hodnotou majetku určenou v dedičskom konaní;
- d) v napadnutom rozhodnutí nie je bližšie špecifikovaný názor najvyššieho správneho súdu, že súdny exekútor nebol oprávnený posúdiť skutočnú hodnotu dedičstva a tomu následne zodpovedajúcu mieru zodpovednosti dediča za dlhy porúčiteľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje zákonom ustanovené náležitosti a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Jadrom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho správneho súdu z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia a arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

10. Obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07). Jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, teda s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Príslušný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko*, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

11. Ústavný súd nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (III. ÚS 119/03, I. ÚS 12/05, IV. ÚS 238/07, II. ÚS 75/2021). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

12. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa bolo posúdiť, či odôvodnenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho správneho súdu signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem na vec sťažovateľa a s tým spojené možné porušenie ním označených ústavných práv alebo, naopak, či vzhľadom

na odôvodnenie a právne závery najvyššieho správneho súdu v ňom uvedené ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ani po jej prijatí na ďalšie konanie by nebolo možné konštatovať porušenie označených ústavných práv napadnutým uznesením.

13. Disciplinárny senát v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že v posudzovanej veci nebolo sporné, že došlo ku skutku tak, ako je uvedený v skutkovej vete napadnutého rozhodnutia. Teda bolo nesporné, že sťažovateľ ako súdny exekútor vykonával exekučné úkony vo vzťahu k vymáhanej sume 27 902,50 eur, hoci vedel, že na povinnú prešiel v rámci predĺženého dedičstva dlh vo výške 10 081,65 eur, pričom od 7. októbra 2021 zablokoval bankové účty povinnej a následne na úkor povinnej bola na osobitný účet sťažovateľa pripísaná suma 14 532,02 eur. Spornou zostala skutočnosť, či tento skutok napĺňa definičné znaky disciplinárneho previnenia, resp. závažného disciplinárneho previnenia.

14. Námietku sťažovateľa, že aktíva dedičstva nepredstavovali sumu 10 081,65 eur, pretože cena bytu patriaceho do dedičstva bola značne podhodnotená, čím nedošlo k porušeniu § 61a ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 v spojení s § 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka, považoval disciplinárny senát za zjavne účelovú. Sťažovateľ totiž jednoznačne v exekučnom konaní vo vzťahu k vymáhaniu sumy 27 902,50 eur nepostupoval z dôvodu spochybnenia aktív dedičstva. Z vyjadrenia sťažovateľa z 3. februára 2022 adresovaného ministerstvu spravodlivosti jednoznačne vyplýva, že dôvodom skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, nebola odlišná interpretácia aktív dedičstva, ale sťažovateľom výslovne uznaná chyba zamestnanca jeho exekútorského úradu. Poukazovanie sťažovateľa, resp. jeho právneho zástupcu na možnosť odlišného právneho vyhodnotenia aktív dedičstva malo preto až následný charakter s účelom vyvinúť sa z disciplinárnej zodpovednosti. Disciplinárny senát sa v tejto súvislosti súčasne stotožnil s názorom navrhovateľky, že procesne aktívnym v spochybnení aktív dedičstva mal/mohol byť primárne oprávnený v exekučnom konaní (veriteľ), a nie súdny exekútor.

15. Podľa disciplinárneho senátu právne irelevantnými boli aj námietky sťažovateľa, resp. jeho právneho zástupcu, že povinná bola v doručenom upovedomení o začatí exekúcie poučená o možnosti podať proti nemu námietky, ako aj v liste sťažovateľa z 10. novembra 2021 o možnosti podať návrh na (čiastočné) zastavenie exekúcie. V prvom prípade sťažovateľ doručil povinnej 6. septembra 2021 pôvodné upovedomenie o začatí exekúcie (z 23. mája 2018), v ktorom bol ako povinný označený ešte poručiteľ. Poučenie o možnosti vzniesť námietky zo strany povinného obsiahnuté v tomto upovedomení bolo preto vo vzťahu k povinnej mätúce, pretože táto v danom upovedomení nebola za povinnú označená a súčasne vzhľadom na dátum vydania upovedomenia nebolo ani zrejmé, či lehota na podanie námietok už neuplynula. Sťažovateľ povinnú o možnosti podania námietok proti predmetnému upovedomeniu o začatí exekúcie nepoučil ani osobitne.

V druhom prípade bol podľa disciplinárneho senátu sťažovateľ ako súdny exekútor v zmysle v tom čase účinného § 57 ods. 4 Exekučného poriadku povinný predložiť vec exekučnému súdu bezodkladne po tom, ako nadobudol pochybnosti alebo zistil, že sú dôvody na (čiastočné) zastavenie exekúcie, pričom exekúcia postihujúca veci alebo práva vylúčené z exekúcie alebo nepodliehajúce exekúcii bola obligatónym dôvodom (čiastočného) zastavenia exekúcie. Sťažovateľ už na podklade listu povinnej z 5. novembra 2021, v ktorom výslovne poukazovala, že

zodpovedá za dlhy poručiť len do výšky dedičstvom nadobudnutého majetku, mal preto vec predložiť exekučnému súdu na čiastočné zastavenie exekúcie, a nie poučovať povinnú o možnosti doplnenia jej podania.

16. Podľa najvyššieho správneho súdu sa sťažovateľ dopustil skutku vo forme nevedomej nedbanlivosti, keďže nevedel, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, hoci o tom s prihliadnutím na okolnosti a na svoje osobné pomery vedieť mal a mohol. Disciplinárnej zodpovednosti sa nemohol bez ďalšieho zbaviť poukázaním na pochybenie spôsobené zamestnancom exekútorského úradu. Ako rozporný s povinnosťou konania s odbornou starostlivosťou sa disciplinárnemu senátu javí taký spôsob organizácie práce zamestnancov exekútorského úradu sťažovateľa, pri ktorom kontrolu činnosti určitého zamestnanca vykonáva následne ten istý zamestnanec, ktorého postup (i keď vykonaný menom exekútora) je namietaný tak, ako to bolo v posudzovanom prípade.

17. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa o absencii materiálnej stránky konania ako jedného zo znakov disciplinárneho previnenia disciplinárny senát zhodne s navrhovateľkou konštatoval, že jedným z chránených záujmov pri vykonávaní exekúcie je aj ochrana povinného realizovaná v tom, že exekúciou nemožno postihnúť majetok alebo práva, ktoré jej normatívne nepodliehajú. V danom prípade práve tento záujem bol protiprávnym konaním sťažovateľa dotknutý. Tým, že sťažovateľ protiprávne obmedzil povinnú v nakladaní s jej peňažnými prostriedkami v sume 4 450,37 eur po dobu 110 dní, bol nesporne naplnený materiálny znak disciplinárneho previnenia spočívajúci v jeho závažnosti. Tejto disciplinárnej zodpovednosti ho nemohla zbaviť ani skutočnosť, že sťažovateľ po zistení chyby dal dobrovoľne 24. januára 2022 príkaz na vrátenie neoprávnene zadrživanej sumy povinnej. Táto skutočnosť bola čiastočne zohľadnená ako poľahčujúca okolnosť pri ukladaní disciplinárneho opatrenia. Sčasti však bola negovaná tým, že sťažovateľ pochybenie nezistil ihneď po tom, ako povinná kontaktovala jeho exekútorský úrad, ale náležitú kontrolu danej veci vykonal až po vyžiadaní si príslušného exekučného spisu zo strany ministerstva spravodlivosti v rámci výkonu štátneho dohľadu, teda „*až pod hrozbou prípadného disciplinárneho postihu*“.

18. Pri ukladaní disciplinárneho opatrenia zohľadnil najvyšší správny súd viaceré okolnosti, ktoré mali poľahčujúci aj priťažujúci charakter, čo podrobne aj v odôvodnení napadnutého rozhodnutia rozobral s tým, že vzhľadom na spôsobený následok výrazne prevyšoval dopad priťažujúcich okolností. Podľa disciplinárneho senátu povahu priťažujúcej okolnosti mal spôsobený následok u povinnej. Neoprávnene zadržaná suma (4 450,37 eur) predstavuje 3,67-násobok priemernej mzdy v národnom hospodárstve v Slovenskej republike za rok 2021 a z trestnoprávneho pohľadu väčšiu škodu. Povinná bola v nakladaní s touto sumou obmedzená po relatívne dlhú dobu 110 dní vrátane vianočných sviatkov. Ako vdova a súčasne matka štyroch (z toho dvoch maloletých) detí sa bez svojho zavinenia protiprávnym konaním sťažovateľa dostala do ťažkej životnej situácie. Predmetom zablokovania boli aj finančné prostriedky nespádajúce pod exekúciu ako rodičovský príspevok, vdovský dôchodok, sirotský dôchodok a 13. dôchodok. Aj preto vyhodnotil disciplinárny senát za primerané uloženie peňažnej pokuty na samej hornej hranici.

19. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia najvyššieho správneho súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov disciplinárneho senátu. Ústavný súd nezistil, že by najvyšším správnym súdom aplikovaný postup a jeho závery mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozhodnutia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzované rozhodnutie najvyššieho správneho súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené. Disciplinárny senát sa vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa, ktoré sú v značnej časti obdobné s tými, ktoré uplatnil aj v ústavnej sťažnosti na ústavnom súde. Najvyšší správny súd v posudzovanej veci použil relevantné právne normy a vyložil ich ústavne konformným spôsobom.

20. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho správneho súdu nestotožňuje, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (m. m. II. ÚS 675/2014, II. ÚS 465/2017, II. ÚS 423/2018, II. ÚS 192/2019).

21. Hoci najvyšší správny súd na sťažovateľovu otázku o ne/viazanosti súdneho exekútora výškou dedičského podielu stanoveného v osvedčení o dedičstve nedal adekvátnu odpoveď, ústavný súd vzhľadom na zistené túto skutočnosť nevyhodnotil ako pochybenie zo strany disciplinárneho senátu. Ten v napadnutom rozhodnutí riadne odôvodnil, že v posudzovanom exekučnom konaní v súvislosti s vymáhaním exekvovanej sumy (27 902,50 eur) sťažovateľ nespochybnil výšku aktív dedičstva a stanovenie hodnoty trojizbového bytu súdnym komisárom. Táto skutočnosť ani nebola predmetom určenia disciplinárnej ne/zodpovednosti sťažovateľa. V konečnom dôsledku aj sám sťažovateľ na ústnom pojednávaní (11. januára 2023) uviedol, že bežne vykonáva exekúciu len do výšky nadobudnutého dedičstva.

22. Nad rámec uvedeného ústavný súd v súvislosti s už uvedenou otázkou sťažovateľa, ktorá na základe daných skutočností už nebola predmetom ústavného prieskumu, poukazuje na názory uvedené v odbornej literatúre v prípade vedenia exekučného konania pôvodne proti poručiteľovi, ktorý v priebehu konania zomrel, keď v priebehu konania vstúpi dedič do jeho procesného postavenia za situácie predĺženého dedičstva: *„Nemožno vylúčiť podanie oprávneného adresované exekučnému súdu, v ktorom bude oprávnený argumentovať v prospech vyššej zodpovednosti dediča z titulu vyššej hodnoty nadobudnutého dedičstva. Exekučný súd sa musí s argumentáciou oprávneného... vysporiadať... Súdny exekútor bude primárne vychádzať z dedičského rozhodnutia. V prípade úspešnej argumentácie oprávneného o vyššej skutočnej hodnote dedičstva, prípadne v nadväznosti na rozhodnutie o ďalšom dedičstve bude súdny exekútor vymáhať od dediča vyššiu sumu, než aká je uvedená v dedičskom rozhodnutí.*

Právnu istotu veriteľov a dedičov o stave dedičstva (a následne aj o spôsobe a stave zodpovednosti za dlhy poručiteľa) však naruša nedostatočná miera zisťovania a ustálenia hodnoty aktív, hodnoty pasív a čistej hodnoty dedičstva, ktoré uskutočňuje dedičský súd v priebehu konania o dedičstve...

*De lege ferenda považujeme za vhodné, aby bol veriteľ, ktorý prihlásil svoju pohľadávku, považovaný za účastníka konania aj v časti určovania ceny aktív dedičstva. Na korektnom stanovení výšky hodnoty dedičstva má poručiteľov veriteľ nepochybne právny záujem a možnosť veriteľa korigovať výšku hodnoty dedičstva (a tým limit zodpovednosti dediča za dlhy poručiteľa) už v priebehu konania o dedičstve považujeme za vhodnejšiu ako dokazovanie v priebehu konania o jeho žalobe proti dedičovi či dokonca v exekučnom konaní. V prípade obligatórnej konvokácie veriteľov by veriteľ, ktorý svoju pohľadávku včas neprihlásil, nemohol dodatočne napadnúť nesprávnosť stanovenia hodnoty dedičstva.“ [MOLNÁR, P. K niektorým otázkam zodpovednosti dediča za dlhy poručiteľa (2. časť) In: *Justičná revue*, roč. 2019, č. 2, s. 126 a 128.]*

Aj uvedené potvrdzuje, že právny názor disciplinárneho senátu (bod 14, posledná veta tohto uznesenia) je ústavne udržateľný, tvrdiac, že *de lege lata* je procesne aktívnym v smere spochybnenia aktív dedičstva oprávnený v exekučnom konaní, a nie súdny exekútor. Na záver ústavný súd poznamenáva, že na presadenie inšpirácie uvedenej v (čiastočne) citovanom odbornom článku je *de constitutione et lege lata* kompetentným pozitívny normotvorca.

23. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, keďže neidentifikoval žiadne porušenie sťažovateľom označených práv.

24. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu